

Изготвен Казус В

В

2

24.04.2021г.

### Казус

Станимир Илиев на 21 години живеел на село. В съседната къща живеел Петко Ставрев на 27 години. Те се познавали от деца и били приятели. Ставрев бил осъждан три пъти за кражби, като по една от присъдите изтърпял наказание лишаване от свобода в размер на 2 години. На 16.11.2017 г. Ставрев излязъл от затвора и възстановил контактите си със Станимир Илиев, като прекарвали повечето време заедно.

На 10.04.2018 г. сутринта Петко Ставрев споделил със Станимир Илиев, че е намерил у дома си връзка стари ключове и се чудел дали могат да станат за друга къща, защото бил чул от старите хора, че някога къщите били правени еднотипно и ключалките са едни и същи. Илиев в началото отказал, но после се съгласил да оберат някоя изоставена къща. Досетили се, че наблизо има стара къща, на която вратите и ключалките не са сменени, а собственикът Димитър Пенчев идвал само през почивните дни. Двамата решили да опитат да отворят къщата с ключовете на Ставрев и да потърсят стари менци и котли, от които да изкарат малко пари като ги предадат на пункта за предаване на метали в съседното село.

На същия ден вечерта двамата проникнали в двора на къщата на Димитър Пенчев като прескочили дървената ограда. Петко Ставрев пробвал ключовете на входната врата и успял да я отключи с един от тях. Двамата влезли в къщата и претърсили стаите. Намерили 8 броя метални тави, 5 броя медни менци и 6 броя големи медни котела. В килера открили метален синджир с дължина 25 метра и макара с кабел с дължина 50 метра. Ставрев и Илиев разпределили вещите в шест чувала, които носели със себе си и ги изнесли на двора. Тъй като чувалите били големи и тежки, Станимир Илиев предложил да ги извозят с автомобила на баща му. Двамата скрили чувалите в храстите зад къщата, заключили вратата и тръгнали към дома на Илиев. Същата вечер не могли да се върнат за вещите, тъй като бащата на Илиев бил заминал с колата в града. Решили да отложат прибирането на вещите за следващия ден, но и тогава не успели, защото Ставрев бил зает, а Илиев се страхувал да отиде сам.

Междувременно на следващия ден Димитър Пенчев дошъл в селото. Като влязъл в къщата забелязал, че вътре е тършувано, проверил внимателно стаите. Установил, че липсват вещи и решил да подаде жалба в полицията. На другия ден, преди да тръгне към града, Пенчев решил да огледа за липси и двора около къщата. Тогава намерил чувалите в храстите зад къщата и веднага се обадил в полицията.

Образувано било досъдебно производство. Назначената оценителна експертиза определила стойността на вещите на 950.00 лева. Разпитан бил като свидетел Кънчо Кънчев, пенсионер, живеещ в съседната къща. Той разказал, че преди ден-два видял наоколо да обикалят две момчета, които познавал тъй като живеели наблизо – Станимир Илиев и бившият затворник

B. B. 2.

Петко Ставрев. Разпитан Илиев се изплашил и признал за стореното като заявил, че не е искал, но Ставрев го накарал да крадат. Станимир Илиев и Петко Ставрев били привлечени като обвиняеми за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК. При предявяването на постановлението за привличане Илиев се явил с адвокат Киров, а Ставрев се явил със сестра си Петрана Николова, която работела като юрисконсулт, които разследващият орган конституирал като защитници на двамата обвиняеми.

Два месеца и половина след получаването на делото от разследващия полицаи прокурорът внесъл обвинителен акт срещу двамата за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2 и т. 5, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК.

В хода на разпоредителното заседание Петко Ставрев поискал делото да се разгледа по реда на съкратената процедура като признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, и се съгласил да не се събират доказателства за тези факти. Станимир Илиев заявил, че Петко Ставрев го е накарал да отидат в дома на Пенчев и той не е виновен. Съдът отказал провеждане на съкратено съдебно следствие.

По време на съдебните прения пред първоинстанционния съд, защитникът на Станимир Илиев поискал подзащитния му да бъде оправдан, поради ненаказуемост на извършеното деяние на основание чл. 18, ал. 3 НК.

Първоинстанционният съд постановил присъда, с която признал за виновни двамата подсъдими – Станимир Илиев – за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2 и т. 5, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК, а Петко Ставрев – за престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2, вр. чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2 и т. 5, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК.

### **Въпроси:**

1. Определете правната квалификация на деянието, извършено от Станимир Илиев и Петко Ставрев. Обосновете отговора си.
2. Основателно ли са искането, направено от защитника на Станимир Илиев?
3. Как ще се отрази на правната квалификация на деянието на двамата извършители, ако Станимир Илиев страда от тежка форма на умствена недоразвитост (идиотия)?
4. Нарушено ли е правото на защита на Илиев и Ставрев в досъдебното производство? Как следва да бъде отстранено нарушението?
5. Допуснал ли е прокурорът съществени процесуални нарушения на досъдебното производство и как следва да бъдат отстранени?
6. Допуснати ли са съществени нарушения на процесуалните правила в първоинстанционното производство?

## Решение

### **1. Определете правната квалификация на деянието, извършено от Станимир Илиев и Петко Ставрев. Обосновете отговора си.**

Извършеното деяние от Станимир Илиев представлява квалифицирана кражба – престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2 и т. 5, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК, а деянието на Петко Ставрев – престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2, вр. чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2 и т. 5, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“, вр. чл. 18, ал. 1 НК.

а) На 10.04.2018 г. двамата заедно проникнали в къщата на Димитър Пенчев като използвали осигурения от Ставрев ключ. В жилището намерили 8 броя метални тави, 5 броя медни менци и 6 броя големи медни котела, метален синджир с дължина 25 метра и макара с кабел с дължина 50 метра, които поставили в чували с цел да ги вземат със себе си. Тъй като не били в състояние да изнесат вещите, Ставрев и Илиев ги скрили в двора на къщата на Пенчев с намерението да се върнат за тях след като осигурят автомобил, с който да ги превозят. По този начин двамата са извършили действия, насочени към отнемането на горепосочените движими вещи от владението на техния собственик. Деянието е останало недовършено поради независещи от извършителите причини – двамата физически не са могли да изнесат вещите от имота на Пенчев, с което да прекъснат неговата фактическа власт върху тях, а деянието им било разкрито преди да осигурят необходимия транспорт. Поради това извършеното от Станимир Илиев и Петко Ставрев следва да се определи като опит към кражба.

б) Използването на ключ за осигуряване достъп до помещенията, откъдето са били изнесени вещите, дава основание деянието на Илиев и Ставрев да се квалифицира по по-тежкия състав на кражбата – чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2 НК, тъй като според константната съдебна практика ключовете представляват техническо средство.

в) В случая е налице и друго квалифициращо обстоятелство по чл. 195, ал. 1, т. 5 НК, тъй като деянието е извършено от Станимир Илиев и Петко Ставрев след предварително взето решение, т.е. налице е предварителен умисъл. От изложените в казуса факти е видно, че Илиев и Ставрев са се сговорили да извършат кражбата известно време преди да проникнат в къщата на Пенчев и са взели това решение в сравнително спокойно и хладнокривно състояние, като са обсъдили мотивите „за“ и „против“ извършването на деянието. Фактически изтеклото време от момента на вземане на решението до извършването на кражбата (*в случая обстоятелството, че в един и същи ден са решили да извършат кражба и са осъществили престъплението*) е без значение. Предвид броя, естеството и стойността на вещите, които са опитали да отнемат, може да се приеме, че деянието им не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 93, т. 9 НК.

г) Деянието на Петко Ставрев е извършено при условията на опасен рецидив съгласно чл. 29, ал. 1, б. „а“ НК, тъй като е осъждан за тежко умишлено престъпление (кражба), за което му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок, по-голям от 1 година (в случая – 2 години) и не е бил приложен чл. 66 НК. Към момента на извършване на опита за кражба не е изтекъл срокът по чл. 30 НК. Затова по отношение на Ставрев следва да се приложи по-тежконаказуемия състав на чл. 196, ал. 1, т. 2 НК.

## **2. Основателно ли е възражението, направено от защитника на Станимир Илиев?**

Възражението е неоснователно.

Привилегированата разпоредба на чл. 18, ал. 3 НК е неприложима поради липсата на собствена подбуда. Извършеното от Станимир Илиев и Петко Ставрев представлява недовършен опит за кражба, поради което доброволният отказ от опит следва да се преценява по критериите на чл. 18, ал. 3, б. „а“ НК – когато деецът по собствена подбуда се е отказал да довърши изпълнението на престъплението. Според наказателноправната теория и съдебната практика собствена подбуда е налице, когато извършителят е имал обективната възможност да довърши изпълнителното деяние, съзнавал е, че няма пречка да го осъществи, но въпреки това се е отказал да го довърши. В настоящия случай Илиев и Ставрев не са се отказали изобщо да довършат изпълнението престъплението, а само временно са го отложили. Причината за това не е настъпила промяна в намеренията им по отношение на чуждите вещи, а обективната невъзможност да ги вземат същата вечер, както и субективната им представа, че не са в състояние да довършат деянието.

## **3. Как ще се отрази на правната квалификация на деянието на двамата извършители, ако Станимир Илиев страда от тежка форма на умствена недоразвитост (идиотия)?**

Това обстоятелство ще се отрази на наказателната отговорност на Станимир Илиев и на Петко Ставрев. Заболяването на Станимир Илиев – тежка форма на умствена недоразвитост (идиотия) е обстоятелство, което изключва вменяемостта. В тази хипотеза Илиев е наказателнонеотговорно лице и поради това няма да носи наказателна отговорност.

Това обстоятелство ще изключи квалифициращият признак по чл. 195, ал. 1, т. 5 НК. Поради това деянието на Ставрев ще следва се квалифицира като престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2, вр. чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“, вр. чл. 18, ал. 1 НК.

## **4. Нарушено ли е правото на защита на Илиев и Ставрев в досъдебното производство? Как следва да бъде отстранено нарушението?**

а) Правото на защита на Петко Ставрев е нарушено. При предявяването на постановлението за привличане той се явил със сестра си, която работила като юрисконсулт, а другият подсъдим – Илиев се представлявал от адвокат

Киров. Допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като съгласно чл. 91, ал. 2 НПК братята и сестрите не са част от кръга на лица, които могат да бъдат защитници. Независимо, че има юридическо образование, за да бъде допусната в процеса като защитник е необходимо да упражнява адвокатска професия.

б) Отделно от това, в случая е налице хипотеза на задължителна защита от категорията на относително необходимата. Станимир Илиев е заявил, че „не искал да краде, но Ставрев го накарал”, т.е. безспорно се установява противоречие в интересите на двамата подсъдими. Съгласно чл. 94, ал. 1, т. 5 НПК когато интересите на обвиняемите са противоречиви и един от тях има защитник (в случая Илиев е упълномощил адвокат Киров) разследващият орган е следвало да разясни правата на Ставрев като му укаже, че има право да му бъде назначен служебен защитник, освен ако изрично заяви, че не желае да има защитник (чл. 94, ал. 2 НПК). В случая това не е сторено, поради което е правото на защита на Ставрев е нарушено.

Този порок в правото на защита може да бъде отстранен в разпоредителното заседание, ако Петко Ставрев посочи това съществено и отстранимо нарушение на процесуалните правила (чл. 249, ал. 4, т. 1, предл. 4 НПК – да има защитник). Тогава съдът следва да прекрати съдебното производство и да върне делото на прокурора за отстраняването му.

в) Илиев и Ставрев били привлечени като обвиняеми за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК, а прокурорът внесъл обвинителен акт срещу двамата за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2 и т. 5, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК. С добавянето на ново квалифициращо обстоятелство (това по т. 5) новото обвинение се явява закон за по-тежко наказуемо престъпление и затова следва да бъдат привлечени отново за това престъпление по реда на чл. 225 НПК. Съгласно константната съдебна практика, независимо че наказанието за двете престъпления е едно и също, повечето квалифициращи обстоятелства обосновават по-тежка наказуемост на деянието.

Това нарушение може да бъде отстранено в разпоредителното заседание, ако някои от двамата Ставрев посочи това съществено и отстранимо нарушение на процесуалните правила (чл. 249, ал. 4, т. 1, предл. 1 НПК – да научи за какво престъпление е привлечен в това качество). Тогава съдът следва да прекрати съдебното производство и да върне делото на прокурора за отстраняването му.

## **5. Допуснал ли прокурорът съществени процесуални нарушения на досъдебното производство и как следва да бъдат отстранени?**

а) Прокурорът е внесъл обвинителния акт два месеца и половина след получаването на делото от разследващия орган, т.е. упражнил е правомощие извън срока, предвиден в чл. 242, ал. 4 НПК. Допуснатото процесуално

нарушение е несъществено, тъй като неспазването на срока не води до погасяване на възможността на прокурора да упражни своите правомощия.

Това е основание при много подобни просрочия за дисциплинарна отговорност на прокурора.

б) Прокурорът е допуснал и нарушение на правото на защита на Илиев и Ставрев, като е внесъл обвинителен акт по неповдигнато обвинение за престъпление, което представлява закон за по-тежко наказуемо престъпление – виж б. в) на предходната точка.

**6. Допуснати ли са съществени нарушения на процесуалните правила в първоинстанционното производство?**

а) Посочените по-горе нарушения на правото на защита на Илиев и Ставрев могат да мотивират съда в разпоредително заседание да прекрати съдебното производство и да върне делото на прокурора за отстраняването им.

б) Правилно първоинстанционният съд е отказал провеждане на съкратено съдебно следствие. При повече подсъдими разпоредбата на чл. 370, ал. 3 НПК изисква условията за това производство да са налице за всички подсъдими. В случая, Станимир Илиев не е дал съгласие за провеждане на съкратено съдебно следствие пред първа инстанция.

в) Първоинстанционният съд е нарушил правото на защита на Петко Ставрев като го е осъдил по непредявено обвинение и е приложил в присъдата закон за по-тежко наказуемо престъпление. Прокурорът е внесъл обвинителен акт за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2 и т. 5, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК, съдът го е осъдил в присъдата за престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2, вр. чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2 и т. 5, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК. Второ се явява закон за по-тежко наказуемо престъпление, поради по-високия размер на наказанието лишаване от свобода (вж. т. р. 57/1984 г. на ОСНК).

Взет е 1 контролен казус

24.04.21г.

## КАЗУС

На 29.03.2018 г., 17 годишният Димитров и 19 годишния Василев, се намирали в беседка пред бл. 134 в кв. „Дружба“ в гр. София, където консумирали алкохол – уиски. Димитров употребил повече алкохол и бил видимо повлиян от същия, като носел в себе си малък нож с автоматично отварящо се посредством натискането на бутон късо острие, който показал на приятелите си. От беседката решили да се прибират, движейки се по пътека през пространството между блокове с № 134 и 136, като при движението си те се разминали с Красимиров и приятелката му Петрова, които преди това били в компания със свои приятели пред блок № 135, където всички употребили алкохол.

Докато двете групи се разминавали Красимиров и Василев си отправили един към друг реплики. Пръв Красимиров поискал от Василев да се движи, по-бързо, като под въздействието на употребения преди това алкохол се държал грубо и предизвикателно към Василев, говорил му със заядлив тон и му отправял заплахи за саморазправа. Двамата не се познавали лично, не били имали никакви взаимоотношения и спорове преди това. Василев пожелал да се помири с Красимиров, подал му ръка, но той отказал да се ръкува с него и го обидил, след което размяната на реплики помежду им продължила. Красимиров подканил Василев да го удари. Последвал физически сблъсък между двамата, при който Красимиров ударил по главата Василев. Василев, който тренирал бойни изкуства нанесъл няколко удара на Красимиров и счупил лявата му ръка в областта на китката. След това, докато Красимиров се опитвал да стане, Василев продължил пътя си.

Красимиров съблякъл якето си, с което бил облечен, хвърлил го на земята и се затичал към оттеглящите се момчета с думите „Сега ще видите какво ще се случи!“. Настигнал Димитров и замахнал, за да му нанесе удар с ръка, но Димитров пръв успял да нанесе на Красимиров два последователни удара в лицето и извадил от джоба на дрехата си ножа и нанесъл в тялото на Красимиров четири удара. Красимиров паднал на земята, а Димитров нанесъл още удари по тялото му с ръце и крака. Отдалечил се от поваления на земята Красимиров и продължил по пътя си, без да се интересува какво е състоянието му.

Петрова видяла, че Красимиров е в лошо физическо състояние и целият е в кръв. Веднага позвънила на тел. 112. Пристигналият няколко минути по-късно екип на спешна помощ констатирал смъртта на Красимиров.

При огледа и аутопсията на трупа на Красимиров били установени три прободно-порезни рани – една на гърдите, две на дясната предмишница и едно порезно нараняване на левия лакът; прободно-порезни наранявания на сърцето, околосърцевата торбичка, контузия на белия дроб, вдишано стомашно съдържимо в белия дроб; кръвоизлив в гръдната кухина от 600 мл и в околосърцевата торбичка около 250 мл, кръвонасядания и охлузвания по

гръдния кош и гърба, както и фрактура на лява ръка в областта на китката. Смъртта на Красимиров настъпила като последствие на нараняване на сърцето, като при това увреждане е била неизбежна и е настъпила бързо, като резултат на кръвоизлива, но основно поради рязкото спадане на кръвното налягане, в резултат на неефективна сърдечна дейност.

В хода на образуваното досъдебно производство срещу Димитров и Василев било повдигнато обвинение. При предявяването на постановлението за привличане Димитров се явил със сестра си Кирова, която работела като юрисконсулт, а Василев – с адвокат Николов. Разследващият полицай отказал да конституира Кирова като защитник и отказал последващата молба на Димитров за назначаването на служебен защитник.

В разпоредителното заседание Петрова подала молба за конституиране като граждански ищец, тъй като живели на съпружески начала с Красимиров, но съдът отказал понеже не са съпрузи.

В същото заседание Димитров поискал разглеждане на делото по реда на съкратеното съдебно следствие, като признал фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, а Василев поискал да сключи споразумение. Съдът отказал и двете искания.

При разпита си в съдебното следствие бащата на Красимиров депозирал молба да бъде конституиран като частен обвинител, но съдът отхвърлил молбата му.

В хода на съдебните прения защитникът на Василев пледирал, че деянието е извършено от подзащитния му при условията на неизбежна отбрана и е налице съпричиняване от страна на починалия.

#### ВЪПРОСИ:

1. Каква е наказателно-правната квалификация на деянията, извършени от Василев и Димитров? Обосновете отговора си.

2. Основателно ли е възражението на защитника на Василев? Обосновете отговорите си.

3. Какво наказателноправно значение има алкохолното опиянение на Красимиров, Димитров и Василев?

4. Нарушено ли е правото на защита на Василев и Димитров

5. Основателно ли първоинстанционният съд е отказал да конституира Петрова като граждански ищец и бащата на починалия Красимиров в процесуалното качество на частен обвинител? Как те могат да защитят правата си?

6. Правилно ли първоинстанционният съд е отказал молбата на Димитров за провеждане на съкратено съдебно следствие и на Василев за сключване на споразумение?

Изготви 1 контролен казус 24.04.21

През 2006 год. Иван Стоянов е осъден на лишаване от свобода на 5 години и шест месеца за квалифицирана кражба. Изтърпял е наложеното наказание и е освободен от затвора на 18.04.2014 год.

На 15.03.2018 год. Иван Стоянов се намирал в град София, в района на градинката при ул. "Балчик". Забелязал момче на видима възраст 10-12 години, което вървяло по тротоара, държало в ръка мобилен телефон и гледало в екрана. Това бил ученика Пламен Кръстев, на 11 години, а телефона бил смартфон марка „Самсунг“. Пламен Кръстев се връщал от училище и вървейки гледал видеоклип. Иван Стоянов се приближил от страни, видял че смартфона е скъп и решил да го вземе. Извикал към Пламен Кръстев „Хей, малкия, дай да ти видя телефона!“. Пламен се спрял и се обърнал към Стоянов, усетил опасност и се опитал да побегне. Успял да направи няколко крачки през градинката, по посока на булеварда, но бил застигнат от Стоянов. Последния му нанесъл удар с юмрук в областта на тила, Кръстев паднал по лице, при което ударил главата си. Смартфона паднал под него. Стоянов обърнал Пламен по гръб, взел лежащия на земята смартфон, след което избягал.

Пламен се прибрал и с майка си отишли в близкото РПУ, за да подадат жалба за случилото се.

Пламен бил разпитан веднага от дежурен разследващ полицай.

На следващата сутрин родителите на Пламен занесли в полицията документи за собствеността и спецификата на отнетия смартфон. В полицията разбрали, че предишната вечер е било задържано лице, а при личния му обиск по реда на чл.161, ал.1, т.1 от НПК в него е намерен отнетия смартфон. Протокола за обиск бил приложен към материалите по делото, а смартфона запазен като веществено доказателство.

След обеди било извършено разпознаване на Стоянов от Пламен Кръстев на основание чл.169, ал.1 от НПК. Пламен категорично разпознал извършителя на деянието Иван Стоянов.

На Стоянов било повдигнато и предявено обвинение и взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по реда на НПК. За извършването на тези действия по разследването, както и при разпита на Стоянов в качеството на обвиняем му е бил назначен служебен защитник, тъй като същия заявил, че иска такъв, но няма средства да заплати за адвокатска защита.

Следващите няколко дни в хода на разследването по досъдебното производство били назначени оценителна експертиза за стойността на смартфона и разпити в качеството на свидетели- на родителите на Пламен, както и на самия пострадад Пламен, за уточняване на последователността на действията на обвиняемия Стоянов по време на извършването на престъплението. Към материалите по делото били приобщени справка за съдимостта на Иван Стоянов и справка за това, кога е изтърпял наказанията лишаване от свобода.

В рамките на три седмици разследващите преценили, че са извършили необходимите действия по разследването и докладвали делото на наблюдаващия прокурор в съответствие с разпоредбите на чл.226 от НПК.

## ВЪПРОСИ:

1. Каква трябва да бъде правната квалификация на деянието на Иван Стоянов, съобразно описаната в казуса фактическа обстановка? Обосновете квалификацията.

2. Каква би била правната квалификация, ако при извършеното нападение и нанесения удар на Пламен Кръстев е било причинено счупване на шиен прешлен, довело до разстройство на здравето, временно опасно за живота и в последствие Кръстев е починал?

3. Каква би била правната квалификация, ако при падането на Пламен Кръстев на земята, смартфона е отскочил настрани в храстите и Иван Стоянов не видял къде е паднал, претърсил мястото, но тъй като се появили свидетели, се уплашил и избягал без него, а в последствие, в съдебната зала Стоянов твърдял, че по собствена подбуда се е отказал да вземе телефона.

4. Може ли Пламен Кръстев да има качеството на свидетел по делото и може ли да се приемат показанията му, дадени в качеството на свидетел? Обосновете отговора си.

5. При предявяването на досъдебното производство по реда на чл.227- 229 от НПК, защитника на обв.Стоянов е възразил, че има допуснати процесуални нарушения при разпита на пострадалия, изземването на смартфона и разпознаването на обвиняемия. Основателно ли е възражението изцяло или частично? Аргументирайте се.

6. Ако прокурора е прекратил досъдебното производство поради това, че обвинението не е доказано, какви са възможностите на пострадалия Кръстев да защити правата си?